

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Š. H.**, právně zast. JUDr. Alenou Fojtíkovou, advokátkou se sídlem U Staré pošty 53, Frýdek – Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor vnitřních věcí**, se sídlem v Ostravě, ul. 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2005, č. j. 58 Ca 3/2005 – 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba na přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Okresního úřadu Frýdek-Místek, referátu kanceláře přednosta ze dne 9. 6. 1993, č. j. RO-27/93-Vel. Tímto rozhodnutím potvrdil Okresní úřad Frýdek-Místek (k odvolání Ing. K.) rozhodnutí odboru vnitřních věcí Městského úřadu v Třinci č. j. Př. vnitř. R 433, 456/92 ze dne 18. 2. 1993, kterým byl Ing. K. uznán vinným z přestupku podle ust. 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., a odvolání zamítl. Odmítnutí žaloby opřel krajský soud o ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že důvody kasační stížnosti spatřuje v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v nedostatku důvodu rozhodnutí, když správní orgány nesprávně posoudily intenzitu jednání Ing. K., když mu byla v řízení uložena pouze pokuta, ačkoliv měl být, dle stěžovatele trestně stíhán. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s postupem krajského soudu, když jako důvod odmítnutí spočívá pouze v tom, že byl návrh podán opožděně. Stěžovatel uvádí, že křivda, která byla na něm a jeho manželce způsobena měla být napravena i přesto, že uběhla lhůta k podání žaloby. Jednání správního orgánu považuje za zcela laxní a podjaté vůči stěžovatelově osobě. Stěžovatel proto navrhl zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán se vyjádřil, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, neboť soudní řád správní /ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s./ neumožňuje soudu při opožděnosti návrhu jiný postup než odmítnutí takového návrhu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel napadá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, neboť podle jeho názoru spočívá v nedostatku důvodů spočívající pouze v tom, že návrh byl podán opožděně.

Rozsahem a důvody podané kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda jednání Ing. K. dosahovalo intenzity trestného činu či přestupku, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném podanou kasační stížností z úřední povinnosti. Úkolem Nejvyššího správního soudu tedy je přezkoumat správnost postupu použitého krajským soudem.

Dle ust. § 244 odst. 1, 2 zákona č. 99/1963 Sb., účinného ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu II. stupně (tj. 9. 6. 1993) soudy ve správním soudnictví přezkoumávaly zákonnost rozhodnutí orgánů státní správy, orgánů územní samosprávy, jakož i orgánů zájmové samosprávy a dalších právnických osob, pokud jim zákon svěřil rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických v oblasti veřejné správy. Podle ust. § 250b odst. 1 cit. zákona musela být žaloba podána do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, pokud zvláštní zákon nestanovil jinak.

Dnem 1. 1. 2003 nabyt účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“); tímto zákonem byla nahrazena předchozí úprava správního soudnictví obsažená v části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002. Dle ust. § 4 odst. 1 s. ř. s. o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), ochraně proti nečinnosti správního orgánu, ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a kompetenčních žalobách. Podle odstavce 2 ve správním soudnictví dále soudy rozhodují

a) ve věcech volebních a ve věcech místního referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.

Není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, tak učinil v zákonem stanovené lhůtě, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.).

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Podle § 46 odst. 1 písm. b) in fine s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán opožděně. Podle ust. § 72 odst. 1 ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat v poměrně krátké lhůtě a to do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou; lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje a jen v této lhůtě je možno žalobu rozšířit, tedy i uvádět další žalobní důvody. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

Zjistí-li tedy krajský soud opožděnost žaloby, je povinen v každé fázi řízení o ní (samozřejmě pouze do vydání rozhodnutí, jímž se řízení o věci končí) tuto skutečnost zohlednit a se žalobou naložit způsobem, který zákon předvídá, tedy ji podle § 46 odst. 1 písm. b) in fine s. ř. s. odmítnout. Smyslem a účelem ust. § 72 odst. 4 s. ř. s., je nepochybně stanovení bezvýjimečné povinnosti žalobce podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu včas a bezvýjimečné vyloučení věcné projednatelnosti opožděně podaných žalob (oproti obecnému pravidlu, zakotvenému v § 40 odst. 5 s. ř. s., které prominutí zmeškání lhůty za zákonem stanovených podmínek zásadně připouští). Pokud není lhůta pro podání žaloby dodržena, nemůže soud zkoumat z jakých důvodů lhůta dodržena nebyla a přihlížet k důvodům, které vedly k jejímu překročení, popřípadě zkoumat, čím zaviněním nebo v důsledku jakých skutečností k překročení lhůty došlo.

V daném případě sice nebylo možno zjistit přesný den převzetí resp. doručení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť správní spisy č. j. R 433, 456/92 a č. j. RO-27/93-Vel byly dle sdělení Městského úřadu Třinec ze dne 9. 11. 2005 již skartovány, z podání stěžovatele ze dne 12. 12. 2005 ale vyplývá, že rozhodnutí odvolacího orgánu převzal stěžovatel v červnu roku 1993. Návrh na přezkoumání zákonnosti rozhodnutí správního orgánu (žaloba) pak byl podán dne 24. 9. 2004 k Nejvyššímu správnímu soudu, který jej usnesením č. j. Na 471/2004 – 6 ze dne 29. 11. 2004 postoupil věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Ostravě. Stěžovatel (žalobce) podal opravný prostředek s odstupem více než 11ti let od doručení rozhodnutí správního orgánu a tedy zjevně opožděně, což připouští i stěžovatel.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud, pokud žalobu stěžovatele odmítl pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rozhodl zcela v souladu se zákonem.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu